

Lời chú thích của tác giả :

Như mọi lần, tác giả trân trọng nhắc lại với bạn đọc thân mến rằng, mặc dầu dựa vào thực tế địa lý và thời sự, những nhân vật và tình tiết mà cuốn tiểu thuyết này chứa đựng, chỉ là sản phẩm của tưởng tượng. Bởi vậy, nếu trong muốn một, có sự gần gũi, hoặc trùng hợp nào với sự việc xảy ra ngoài đời, đó chỉ là ngẫu nhiên, ngoài ý muốn và trách nhiệm của tác giả.

NGƯỜI THỨ TÁM

1

Xác chết ngoài khơi

ĐÊM ba mươi, tối một cách lạ lùng. Nền trời đen kịt, không một vì sao, như được quét bằng mực tàu. Bãi biển Vũng Tàu nằm co quắp trong bóng đêm mù mịt và thâm lặng, tiếng gió vi vu từ đại dương thổi lại, và tiếng sóng vỗ rì rầm bỗng nhiên tắc nghẹn. Lũ chim kên kên, làm tổ trên sườn núi vôi vàng tỉnh dậy, rú lên một tiếng ai oán. Rồi nhìn ra khơi như đoán được việc sắp xảy ra-

Ngoài khơi, mặt biển đặc xít và phẳng lặng như dầu nhớt. Đột ngột một âm thanh kỳ dị nổi lên, lan rộng trên vùng nước mênh mang, khiến người ta

có cảm tưởng là hàng triệu giáy đàn vĩ cầm bị đứt cùng một lúc. Rồi mặt biển chuyển động mạnh mẽ. Sóng dâng cao ngất, khác nào đoàn quái vật khổng lồ thời tiền sử, đen sì lông lá, đuổi nhau chạy về bờ biển, rít lên tiếng kêu the thé.

Gió lạnh từ bốn phía thổi vào khoang thuyền. Có lẽ đó là cơn thuyền độc nhất lênh đênh ngoài khơi trước cơn bão lớn sắp tới. Điều thuốc mới châm xong, chưa kịp kéo hơi thứ nhất đã bị thần gió giựt phăng khỏi cặp môi dày và hàm răng khấp khểnh của lão Thọ, xoáy một vòng rồi bay lên không.

Lão chủ thuyền định buông ra tiếng rủa tục tằn, theo thói quen, nhưng miệng lão bỗng mím lại. Lão chợt nhớ ra Trần Độ. Phía sau, cái sơ mi trắng của Trần Độ in mờ mờ trong đêm tối. Lão Thọ chụm bàn tay làm ống loa quanh tai, ghé mặt sát vào miệng Trần Độ mới nghe được lồm bồm qua tiếng gió hỗn loạn.

— Đến nơi chưa « đồng chí » ?

Danh từ « đồng chí » làm lão Thọ bực mình. Trần Độ vẫn có lối xưng hô thân mật như vậy. Nhiều lần, hắn đã lỡ miệng, và lão Thọ phải véo mạnh vào lưng hắn cho khỏi quên. Nếu đang ở trên bộ, lão Thọ đã hích cùi tay thật mạnh vào ngực Trần Độ hoặc tát cho hắn một cái nện thân. Đáng rằng Trần Độ nói đùa, đêm nay lão Thọ không còn đủ bình tĩnh để thưởng thức sự pha trò ngớ ngẩn và nhạt nhẽo ấy.

Một niềm lo sợ vô biên xâm lấn tâm hồn lão Thọ. Lão thét to với hy vọng át được tiếng biển gầm:

— Còn lâu mới đến. Gì mà nóng ruột thế ?

Trần Độ im lặng không đáp. Hắn lặng lẽ nhìn lão Thọ. Trời tối, hắn chẳng thấy gì hết, ngoại trừ cặp mắt sáng quắc, tóe điện, của người bạn đồng hành. Bất giác, Trần Độ rùng mình.

Một ngọn sóng phủ phàng xô lang con thuyền. Lão Thọ nghiêng rặng nằm chặt bánh lái, mắt mở rộng, chân xoạc ra, như muốn thách đố gió bão. Trần Độ khom lưng, chui vào ca-bin. Có lẽ hắn tìm rượu mạnh. Cứ 5,10 phút, hắn lại tu một ngụm mạt-ten. Hắn uống rượu vì sợ, không phải vì nghiện. Sợ cái gì, hắn không biết.

Lão Thọ nhếch mép cười bí mật khi thấy Trần Độ bò vào khoang lần nữa. Hồi còn trẻ, lão gan dạ hơn hẳn nhiều. Lão đã sống một phần đời trên biển rộng. Sóng gầm, gió thét, giông tố dữ dằn là bạn hàng ngày của lão. Bàn chân lão đã lê khắp bãi cảng lớn trên thế giới. Hàng chục lần, lão bênh bồng trên biển giữa trận phong ba. Tuy nhiên, phong ba như đêm nay hoặc hơn nữa cũng không làm rung được cánh tay thuyền trưởng lành nghề. Lão Thọ lo sợ, chẳng phải vì biển động, mà vì một nguyên nhân thầm kín khác.

Trời rét như cắt ruột mà lão Thọ chỉ phong phanh tấm áo mỏng. Vũng Tàu là thiên đường của gió mát và nắng ấm, ít khi hàn thử biểu xuống dưới 25 độ, thế mà trước khi xô thuyền máy ra khỏi bãi, lão Thọ nhận thấy mực thủy ngân màu đỏ nằm lìm ở con số 18. Trên biển rộng mênh mang, thời tiết còn lạnh hơn. Lão Thọ có cảm giác những đêm rét ngọt ở miền Bắc cũng lạnh đến như đêm nay ở Vũng Tàu là cùng.

Dường như mặc áo mỏng còn nóng, lão Thọ còn mở tung trước ngọn gió phân phát. Nếu có ánh đèn, người ta sẽ phải trầm trồ khen ngợi thân hình cân đối, cường tráng và tron bóng như đồng hun của lão. Đối với người Việt, lão thuộc vào loại cao. Thoạt mới gặp, và nhất là gọi tên lão Thọ, nhiều người tưởng lầm lão đã luống tuổi, thật ra lão chưa quá 45. Có lẽ lão già trước tuổi vì sống lâu năm trong nghề nguy hiểm, luôn luôn thách đố với cái chết.

Từ lâu, lão Thọ sống độc thân trong căn nhà gỗ xiêu vẹo gần chợ Vũng Tàu. Lão không bè bạn với ai, cũng không la cà tại quán rượu. Mỗi khi buồn, lão phóng thuyền ra biển, nằm ngửa trên sàn, mặc cho giòng nước cuốn trôi để nhớ lại kỷ niệm rộn rập của thời niên thiếu, xong pha hòn tên mũi đạn.

Thẻ kiểm tra ghi tên lão là Trần Văn Thọ, dân chài, mới biết đọc, biết viết. Nhìn hàm răng khắp khềnh và cặp môi dày, người ta có thể tin là lão dốt đặc. Nhưng luồng mắt sáng quắc, thỉnh thoảng liếc ngang như dao, và những cử chỉ từ tốn thượng lưu, lão Thọ khó thể là người mù chữ.

Thật vậy, không những lão Thọ biết đọc, biết viết trôi chảy như mọi người, lại còn biết nhiều điều mà mọi người chưa biết. Chẳng hạn biết mở máy thu thanh, nghe mã tự tạch, tề, tạch tề của đài ngoại quốc, và lúi húi ghi chép vào giấy. Chẳng hạn biết uống rượu vermouthe của Ý, với nước sôđa và vắt vào một giọt chanh. Chẳng hạn biết ném con dao cách năm thước cắt đôi cái nút bấc, hoặc giết một địch thủ nặng 80 cân không dùng súng và không cho kêu lên một tiếng.

Gần nhà lão có một biệt thự lớn, chủ nhân là cặp vợ chồng sang trọng ở Sài Gòn, mỗi tuần ra chơi một ngày. Thường thường, lão sang nhà, rửa xe và tắm chó cho ông chủ để lấy tiền tiêu. Lão cởi trần, bấp thịt nổi lên cuồn cuộn, vai bạnh ra, bụng thót lại, không khác lực sĩ thể vận. Bà chủ — một thiếu phụ trẻ măng — thích nếp sống lãng mạn, tạt qua mặt lão, nức nở :

— Trời, thân hình anh đẹp ghê !

Lão cười trừ, không đáp. Thiếu phụ lại hỏi :

— Anh biết Voi không ?

Lão lắc đầu. Bà chủ mỉm cười :

— Uồng quá. Tôi sẽ cho anh mượn cuốn Trống Mái của Khải Hưng.

Lão lại lắc đầu :

— Thưa bà, tôi không biết đọc truyện.

Lão không lạ gì nhân vật Voi trong tiểu thuyết bất hủ của nhà văn tiền chiến Khải Hưng. Voi cũng làm nghề chài lưới như lão. Voi cũng có thân hình cân đối như lão. Voi cũng mù chữ như lão. Cho nên bà chủ đa tình mê lão. Tuy nhiên, lão không dám nhìn cái áo tắm bikini hai mảnh nhỏ xiu của bà chủ. Lão phải ngoảnh đi, mỗi lần bà chủ tới gần, cúi xuống, cốt cho lão có điều kiện chiêm ngưỡng. Lão không đàn dòn như Voi trong tiểu thuyết. Thời hoa niên, lão đã ném đủ hương vị đàn bà. Lão có mặt khắp trà đình, tửu quán, hưởng thụ mọi thú thần tiên.

Trong cơn ghen tuông, lão Thọ phạm tội giết người. Bị dày dãi Côn đảo, lão kết bè trốn về, và tư dấy mai danh, ẩn tích, làm việc cho do thám R.U. Nói theo ngữ vựng, chuyên môn, lão là giám

đốc trú sứ R.U. (1) ở vùng Cáp. Đêm nay, lão được lệnh thi hành một công tác quan trọng.

Tuy gió thổi và sóng vỗ ồn ào, lão Thọ vẫn nghe Trần Độ cầu nhau :

— Đi đã hai tiếng đồng hồ rồi mà chẳng thấy gì hết. Đồng chí định lái thuyền đi đâu, hãy cho tôi biết. Nếu không. . .

Lão Thọ quát lớn :

— Cầm miệng đi. Chỉ mười phút nữa thôi.

Trần Độ lại hỏi :

— Nhưng ra đây làm gì mới được chứ ?

Tia mắt của lão Thọ tuôn ra như lửa trong đêm khuya mù mịt :

— Hừ, tôi đã bảo anh cầm miệng. . . Anh chỉ có bốn phàn vàng lệnh tôi, thế thôi. Lát nữa, về Bãi Sau anh được trả công, như đã hứa. Năm ngàn đồng. . . Năm ngàn đồng bạc đâu phải ít !

Trần Độ có cảm giác như bị một mãnh lực dị kỳ khóa miệng. Phải, lão Thọ hứa thưởng hẳn năm ngàn đồng. Hẳn được lão Thọ kết nạp cách đây sáu tháng. Từ bấy đến nay, hẳn theo lão Thọ ra khơi cả thấy ba lần, và mỗi lần chỉ được trả công một ngàn bạc. Dĩ nhiên trong những chuyến trước công việc dễ dàng hơn — hẳn chỉ cần phụ một tay với lão Thọ cho thuyền ra khơi, rồi tiếp xúc một chiếc tàu đánh cá chờ sẵn — chứ không lao đầu vào giống tổ như đêm nay, song nếu được trả công năm ngàn cũng vẫn quá nhiều.

(1) Giám đốc trú sứ, hoặc giám đốc công sứ, tiếng Pháp là Directeur - résident là một nhân viên gián điệp đứng đầu ở chức một vùng, một thị trấn.

Một lần chớp xet ngoằn ngoèo trong đêm tối dày đặc. Trần Độ rung mình, tưởng như lưỡi dao lạnh lạnh di sát cổ. Thái độ khó hiểu của lão Thọ đêm nay làm hẳn chột dạ. Lão biết rồi chăng ?

Trần Độ ngồi bệt xuống sàn thuyền, hai hàm răng đánh vào nhau cầm cập. Mặc dầu tiếng gió mỗi lúc một gắt gỏng, hẳn vẫn nghe được âm thanh đều đặn và ròn tan của cái động cơ chạy bằng ét-xăng gắn ở mũi thuyền. Loại động cơ Evinrude 200 mã lực này có thể biến con thuyền của lão Thọ thành chiếc lá lướt nhẹ trên sóng dữ.

Trừ phi là dựa trẻ ngờ nghịch Trần Độ mới không biết sức mạnh của động cơ 200 mã lực. Vì đó là động cơ tối tân nhất và mạnh nhất ở Cáp. Lão Thọ đã cần thận đập vỡ sắt méo mó và sơn đen loang lổ, song Trần Độ đã nhận ra. Mặc dầu lão Thọ kín miệng, Trần Độ cũng khám phá ra bí mật.

Con thuyền lái vòng sang trái, động cơ rú lên. Tiếng máy chạy mang lại cho Trần Độ một sự bình tĩnh và tin tưởng. Chớp lại xet lên, rồi sấm nổ ù ù, Trần Độ cầu nhau.

— Mưa to mất rồi.

Lão Thọ cười lớn :

— Ngu lắm, trời này mưa sao được. Vào ca-bin nốc thêm ly mạt-ten nữa cho đỡ lạnh.

Giọng nói xách mé, coi người bằng phần tư con mắt của lão Thọ làm Trần Độ tức lộn ruột. Hẳn muốn nắm lấy vạt áo lão, thoi cho một quả dấm vào miệng. Song hẳn vừa nâng tay lên lại hạ xuống. Hẳn chưa được phép xuất đầu lộ diện. Và lại, lão Thọ có nhiều hy vọng hạ được hẳn trên

thuyền máy, ngoài khơi bao la, giang sơn thân thiết của lão.

Lão Thọ lấy dao nạy ván thuyền, và rút ra một hộp vuông. Dưới đóm lửa thuốc lá mà lão Thọ vừa đốt, Trần Độ có thể nhìn thấy những bộ phận mạ kền bóng loáng khi nắp hộp được mở ra. Không cần được sờ tận nơi, Trần Độ đã biết đó là cái gì rồi.

Lão Thọ hoạt động thoăn thoắt, chứng tỏ không phải lần đầu mở cái hộp bí mật. Thoạt tiên, lão bấm nút, một cái ống bằng thép ti hon từ trong vụt ra, dài đúng một thước rưỡi. Ngọn đèn màu xanh nhỏ hơn đầu ngón tay út vừa được bật cháy. Lão Thọ hất hàm ra lệnh :

— Anh cầm lái thay tôi một lát.

Lão Thọ vốn có tính nói ít. Trong nửa năm làm việc dưới quyền lão Thọ, Trần Độ chỉ cất tiếng hỏi mỗi khi cần thiết. Vì thế Trần Độ nhòm dáy, lăm li đặt bàn tay vào bánh lái trơn như hoa mĩ. Trong khi ấy, từ cái hộp phát ra những tiếng lè dè.

Trần Độ dán mắt vào cây cần mã tỳ mà lão Thọ ấn xuống, bật lên lạch cách. Hắn cố lắng tai thu hết vào trong trí nhớ. Tuy rất giỏi về « moóc », hắn vẫn không khám phá ra được ý nghĩa của những tiếng tạch, xè, tạch xè của điện đài. Hắn đánh bạo hỏi :

— Ông làm gì thế ?

Lão Thọ cau mày :

— Làm gì mặc tôi. Tôi nói mãi rồi, anh chưa chịu hiểu sao ? Hay là...

Lão Thọ nín bật. Suýt nữa lão tuôn ra câu nói hớ. Lão bèn phá lên cười :

— Ủ, anh muốn biết, tôi cũng chẳng giấu làm gì. Đây là máy đánh điện tín, anh hiểu không ? Với cái hộp này, tôi sẽ liên lạc với tàu ngầm hiện ở ngoài khơi.

— Tàu ngầm ?

— Phải, tàu ngầm. Đêm nay, chúng ta phải đón một người bạn mới.

Trần Độ chẳng lạ gì máy điện đài mà lão Thọ vừa nhắc tới với thái độ hãnh diện. Trong đời, Độ đã dùng rồi. Nhưng dầu sao hắn có bồn phẫn đống kích đến phút chót nên phải chép miệng ra dáng ngạc nhiên và khâm phục.

Một phút sau, lão Thọ tắt ngọn đèn xanh. Trần Độ buong tiếp một câu hỏi ngay thơ :

— Người bạn mới ấy là ai, hả ông ? Và đến Vũng Tàu làm gì ?

Lão Thọ không lộ mấy may sừng sốt. Hắn đoán trước câu hỏi của Trần Độ. Trong óc, hắn đã định sẵn một chương trình rõ rệt. Trần Độ là một thanh niên gan dạ và tháo vát, nghĩa là tạm đủ đức tính để làm nhân viên gián điệp. Song hắn lại phạm ba khuyết điểm quan trọng : huênh hoang với gái, cứng đầu và tò mò vô lý. Trần Độ có tính hay hỏi vặn, và hỏi quá nhiều. Lần trước, đón một thuyền cá để trao tài liệu, Trần Độ lấy đi, lấy lại câu hỏi bất dịch :

— Bao giờ mình gặp lại, hả ông ?

Sự hiếu kỳ quá trớn của hắn làm lão Thọ nổi giận. Lúc thuyền ghé bãi biển, lão định cho hắn một bài học. Nhưng Trần Độ nhìn lão cười một cách thành thật. Thành ra lão bỏ qua. Song lần này, lão không thể bỏ qua. Những việc xảy ra